

Sygn. akt IVU 929/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Domańska

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Ryłow

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 roku w Toruniu

sprawy **T. M.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 17 maja 2017 roku nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. M. prawo do emerytury od dnia 01 czerwca 2017 roku.

II. Nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/-/SSO Danuta Domańska

Sygn. akt IV U 929/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2017 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 kwietnia 2017 r., odmówił **T. M.** prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, powołując się na powyższą podstawę prawną wskazał, iż uprawnionym do przejścia na wcześniejszą emeryturę jest ubezpieczony mężczyzna po ukończeniu 60 lat, który nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, bądź w przypadku bycia członkiem złożył wnioski o wykreślenie z funduszu oraz na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczenia są z kolei okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku, co potwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym według wzoru

stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Mając na uwadze powyższe organ rentowy wskazał, iż na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania - ustalono, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 26 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. w B., uznając, iż nie przedłożył on prawidłowego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W przedłożonym zaświadczeniu o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach z dnia 30.11.1998r. wystawionego przez Zakłady (...) S.A. w upadłości brak jest pełnej podstawy prawnej, tj. prawidłowego zarządzenia resortowego, charakteru wykonywanych prac. Okresy wykonywanych prac są niezgodne z wykazanymi w świadectwie pracy. W zaświadczeniu zakład wskazał, iż ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w okresach od 01.07.1975r. do 26.04.1978r. oraz od 02.05.1980r. do 30.11.1998r., natomiast w świadectwie pracy wystawionym w dniu 30.11.1988r. przez Zakłady (...) S.A. w punkcie 8 wskazano okresy od 01.07.1975r. do 26.04.1978r. i od 02.05.1980r. do 30.11.1989r.

Ponieważ ubezpieczony nie wykazał wymaganych 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, dlatego zdaniem organu rentowego brak było podstaw do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

T. M. w odwołaniu od powyższej decyzji wniósł o jej zmianę i ustalenie, że nabył prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

W uzasadnieniu wskazał, że pracował w warunkach szczególnych w Zakładach (...) S.A. w B. w okresie do 30 listopada 1998 r., natomiast wpis w świadectwie pracy jest błędny.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

T. M. urodził się (...), z zawodu jest spawaczem.

/okoliczności bezsporne/.

W dniu 28 kwietnia 2017 r. T. M. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony jednocześnie wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

dowód: - wniosek - k. 1-4 akt emerytalnych.

W dniu 17 maja 2017 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

dowód: - decyzja - k. 15 akt emerytalnych.

W okresie od 1 września 1972 r. do 30 listopada 1998 r. ubezpieczony pracował w Zakładach (...) S.A. w B..

W okresie od 1 września 1972 r. do 30 czerwca 1975 r. ubezpieczony był uczniem przyzakładowej szkoły zawodowej i uczył się zawodu ślusarza narzędziowego oraz spawacza. Przez część tygodnia pracował, w pozostałe dni uczył się. W szkole ubezpieczony uzyskał uprawnienia do spawania elektrycznego i gazowego w szkole.

Następnie w okresie od 1 lipca 1975 r. do 26 kwietnia 1978 r. ubezpieczony pracował na stanowisku spawacza-zgrzewacza w ramowni i zajmował się spawaniem ram do rowerów treningowych. Innej pracy nie wykonywał. Zgrzewanie polegało na zgrzewaniu elektrycznym. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 27 kwietnia 1978 r. do 30 kwietnia 1980 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. Następnie w okresie od 2 maja 1980

r. do 30 listopada 1998 r. ubezpieczony ponownie pracował na stanowisku spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy w ramowni i zajmował się spawaniem ram do rowerów treningowych. Spawał elektrycznie w osłonie CO₂. Razem z nim pracowało ok. 20 spawaczy na jednej zmianie. Spawacze nie mieli pomocników. Praca była wykonywana na jedną lub dwie zmiany, na jednej hali. Ubezpieczony nie wykonywał innej pracy, poza pracą spawacza.

Świadek S. M. pracował w Zakładach (...) S.A. w B. w latach 1968-1997 jako spawacz. Pracował razem z ubezpieczonym. Organ rentowy zaliczył mu pracę spawacza w tym zakładzie do pracy w szczególnych warunkach.

Świadek Z. M. pracował w Zakładach (...) S.A. w B. w okresie od 27 lutego 1980 r. do 31 października 1998 r. jako pracownik transportu, tłoczarz, prostowacz ram i oczyszczacz. Wykonywał swoje obowiązki na hali, gdzie pracował ubezpieczony.

Świadek W. P. pracował w Zakładach (...) S.A. w B. w okresie od września 1980 r. do 1988 r. i od 1994 r. do 30 czerwca 1998 r. jako tokarz i operator wózków widłowych.

dowód: - akta osobowe ubezpieczonego- k. 19 akt sądowych (koperta),

- zaświadczenie o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych - k. 11 akt emerytalnych,

- legitymacja ubezpieczeniowa wnioskodawcy - k. 7 akt sądowych (koperta),

- zeznania świadka S. M. na rozprawie w dniu 18.12.2017 r. protokół elektroniczny od 00:10:04 do 00:21:33,

- zeznania świadka Z. M. na rozprawie w dniu 18.12.2017 r. protokół elektroniczny od 00:21:34 do 00:29:17,

- zeznania świadka W. P. na rozprawie w dniu 18.12.2017 r. protokół elektroniczny od 00:29:18 do 00:35:11,

- przesłuchanie ubezpieczonego na rozprawie w dniu 18.12.2017 r. protokół elektroniczny od 00:36:01 do 00:46:05.

W okresie od 1 grudnia 2016 r. do 31 maja 2017 r. ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy. Od 1 czerwca 2017 r. do 30 czerwca 2019r. ma przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Począwszy od 1 sierpnia 2017r. ubezpieczony został też uznany za niezdolnego do samodzielnej egzystencji na okres do 30 czerwca 2019 roku.

/ pismo ZUS z dnia 9.01.2018r., okoliczności bezsporne/.

Sąd Okręgowy w Toruniu zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych, w tym w aktach organu rentowego i osobowych ubezpieczonego oraz dowodu z zeznań świadków: S. M., Z. M. i W. P., a także dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż były jasne, pełne, rzetelne i nie budziły one także wątpliwości Sądu . W szczególności Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego. Jeżeli chodzi o rozbieżność między zaświadczeniem o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych z 30 listopada 1998 r. gdzie wskazano, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych w okresach od 1 lipca 1975 r. do 26 kwietnia 1978 r. i od 2 maja 1980 r. 30 listopada 1998 r., a świadectwem pracy z 30 listopada 1998 r. gdzie wskazano, że pracował w warunkach szczególnych w okresach od 1 lipca 1975 r. do 26 kwietnia 1978 r. i od 2 maja 1980 r. 30 listopada 1989 r., to w ocenie Sądu wynika ona z tzw. „czeskiego błędu” w treści świadectwa pracy, gdyż cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie (w tym w aktach osobowych ubezpieczonego) jednoznacznie wskazuje, że do końca zatrudnienia w R. ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych jako spawacz.

Za wiarygodne co do zasady Sąd uznał także zeznania S. M., Z. M. i W. P.. Świadczenie ci pracowali razem z ubezpieczonym w R. w spornym okresie, w związku z czym Sąd uznał, iż mieli oni rozeznanie w zakresie obowiązków wykonywanych przez ubezpieczonego. Zeznania te były spójne wzajemnie, zgodne i logiczne, a ponadto zgodne z

dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych ubezpieczonego, a także zeznaniami samego ubezpieczonego, które Sąd także uznał za wiarygodne. Wskazali oni, że ubezpieczony w spornym okresie zajmował się wyłącznie spawaniem ram rowerowych. Sąd nie znalazł podstaw, aby zeznaniom świadków odmówić waloru wiarygodności.

W aktach osobowych ubezpieczonego znajdują się dokumenty, które świadczą niezbicie o tym, że ubezpieczony do końca zatrudnienia pracował w Zakładach (...) S.A. w charakterze spawacza. Są to trzy angaże ze wskazaniem stanowiska ubezpieczonego: „spawacz w osłonie CO” z dnia: 1.04.1994r., 1.01.1997r., 1.04.1997r. oraz pismo Syndyka masy upadłości (...) S.A. z 30.06.1998r. informujące, iż ubezpieczony będzie zatrudniony w Zakładach (...) na stanowisku spawacza.

Dokumenty te potwierdzają tezę, iż w świadectwie pracy ubezpieczonego jest błąd co do końcowej daty wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie ubezpieczonego okazało się zasadne, skutkujące zmianą zaskarżonej decyzji.

Prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych reguluje art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku – w przypadku mężczyzn - 60 lat, jeżeli w dniu 1 stycznia 1999 r. spełnili łącznie niżej wymienione warunki:

- osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat,
- posiadają co najmniej 15 – letni okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nadto :
- nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego, a w przypadku przystąpienia złożyli wnioszek o wykreślenie z funduszu i przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Stosowne regulacje w przedmiocie wieku emerytalnego, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury znajdują się w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Natomiast wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zostały zawarte w wykazach A i B stanowiących załącznik do ww. rozporządzenia. Nadto w § 1 ust. 2 tegoż rozporządzenia w przedmiocie sprecyzowania stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach ustawodawca odsyła do odpowiednich przepisów resortowych.

Istotny w niniejszej sprawie jest również § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., w myśl którego okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ustalonym dla danego stanowiska. Pod pojęciem pracy wykonywanej stale należy rozumieć pracę wykonywaną na danym stanowisku pracy, zgodnie z rozkładem czasu pracy i w pełnym wymiarze czasu pracy, ustalonym dla danego stanowiska. W związku z powyższym nie będzie uznawana za taką praca, wykonywana, np. w połowie wymiaru czasu pracy lub tylko kilka lub kilkanaście dni w miesiącu.

W sprawie poza sporem była okoliczność, iż T. M. osiągnął z dniem 27 maja 2017 r. przewidziany przepisami prawa wiek emerytalny oraz że posiada wymagany staż ubezpieczeniowy. Organ rentowy w celu ustalenia uprawnień do emerytury uwzględnił na dzień 1 stycznia 1999 r. 26 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy nie kwestionował także faktu, że ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu koncentrowała się natomiast wokół ustalenia, czy praca świadczona przez T. M. w okresie od 1 lipca 1975 r. do 30 listopada 1998 r. w Zakładach (...) S.A. w B. była pracą w szczególnych warunkach, a w konsekwencji czy wnioskodawca spełnił ostatnią przesłankę do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z § 2 ust. 2 ww. rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. okresy pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Organ rentowy, rozpoznając wniosek w sprawie prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach, może uwzględnić wyłącznie te okresy pracy w szczególnych warunkach, które zostały uwodnione na podstawie powyższego dokumentu bądź zaświadczenia stwierdzającego charakter i stanowisko pracy w warunkach szczególnych w określonych okresach. Dokumenty te są dla organu rentowego wiążące nie tylko w pozytywnym, ale i w negatywnym tego słowa znaczeniu. Oznacza to, że z jednej strony przedłożone zaświadczenie jest dowodem na fakt wykonywania przez zainteresowanego pracy w szczególnych warunkach, a z drugiej strony brak takiego zaświadczenia, czy nieprawidłowo wypełnione, uniemożliwia ustalenie tej okoliczności za pomocą innych środków dowodowych.

Niemniej w powyższym wypadku – braku bądź zakwestionowania przez organ rentowy powyższych środków dowodowych – zainteresowany może dochodzić ustalenia tych okoliczności w postępowaniu sądowym, w którym w myśl art. 472 i 473 kpc powyższe obostrzenia nie obowiązują. Sąd nie jest bowiem związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu o świadczenie emerytalno – rentowe dopuszczalne jest – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 27 maja 1985 roku (III UZP 5/85) – przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia. Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika (umowy o pracę, świadectwa pracy, angaży, innych dokumentów). Zaliczenie nieudokumentowanych, spornych okresów pracy w szczególnych warunkach do stażu pracy uprawniającego do wcześniejszej emerytury wymaga przy tym dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.

Należy także zwrócić uwagę na treść § 19 ust. 1 rozporządzenia, który stanowi, iż przy ustalaniu okresów pracy, o których mowa w § 2, uwzględnia się również okresy takiej pracy (służby), wykonywanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia. Zgodnie zaś z przepisem § 19 ust. 2 tego rozporządzenia prace dotychczas zaliczone do I kategorii zatrudnienia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979 r. Nr 13, poz. 86 i z 1981 r. Nr 32, poz. 186) uważa się za prace wykonywane w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4. Przepisy te mają znaczenie w sytuacji pracy wykonywanej w szczególnych warunkach przez dniem wejścia w życie rozporządzenia, co miało miejsce w niniejszej sprawie, gdyż wnioskodawca twierdził, iż pracował w szczególnych warunkach już od 1 lipca 1975 r.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania prawne przede wszystkim należy stwierdzić, że zasadniczo stanowisko pracy spawacza należy do stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. Jest ono wymienione w wykazie A Dział XIV „Prace różne” pod pozycją 12 (Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorym) załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983 r., Nr 83, poz. 43). Ponadto jest ono wymienione w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 r., nr 1, poz. 1) w dziale XIV „W Prace różne”, pod pozycją 12 punkt 8 – spawacz.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił również jednoznacznie ustalić, iż ubezpieczony w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. w B. od 1 lipca 1975 r. do 26 kwietnia 1978 r. (**2 lata, 9 miesięcy i 26 dni**) i od 2 maja 1980 r. do 30 listopada 1998 r. (**18 lat i 7 miesięcy**) pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. W ocenie Sądu okoliczność ta znalazła pełne potwierdzenie w zeznaniach

świadków S. M., Z. M. i W. P. oraz samego ubezpieczonego, a także w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego.

Jeżeli chodzi o okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej od 27 kwietnia 1978 r. do 30 kwietnia 1980 r. (**2 lata i 4 dni**), to Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r., nr 44, poz. 220 ze zm.), obowiązującym w czasie pełnienia przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej, czas odbywania zasadniczej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem go do służby. Zaliczając okres odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu stażu pracy w warunkach szczególnych Sąd miał na względzie również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 r. (III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108, M. P. Pr. 2007/8/434, LEX nr 244005) i z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 219/09, LEX nr 590248), w których wyraźnie wskazano, że okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia, który wynosił wówczas 30 dni zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Wnioskodawca przed wojskiem pracował na stanowisku spawacza, a po jego zakończeniu wrócił do pracy na to samo stanowisko, które to stanowisko Sąd uznał za pracę w szczególnych warunkach i tym samym okres ten można mu zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem Sądu art. 120 ust. 1 ustawy stanowi regulację szczególną do przepisów normujących przyznawanie wcześniejszej emerytury, ponieważ stanowi wyjątek od zasad zaliczania okresów pracy do pracy w szczególnych warunkach. Celem tej regulacji było umożliwienie uwzględniania odbywania obowiązkowej służby wojskowej mężczyznom, którzy z tego powodu musieli czasowo i obligatoryjnie zaprzestać wykonywania pracy zawodowej.

Dlatego też ubezpieczony wykazał łącznie **23 lata i 5 miesięcy** pracy w warunkach szczególnych, zgodnie z art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tym samym ubezpieczony spełnił ostatnią przesłankę do przyznania mu emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach i jego odwołanie należało uwzględnić.

Należy mieć także na uwadze, że ubezpieczony wniosek o rentę złożył w dniu 28 kwietnia 2017 r., a w okresie od 1 grudnia 2016 r. do 31 maja 2017 r. pobierał zasiłek chorobowy. Tymczasem zgodnie z art. 100 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem, że jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

Stąd też Sąd - na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc w oparciu o art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy T. M. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od 1 czerwca 2017 r. zgodnie z art. 129 ust. 1 i art. 100 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (punkt I wyroku).

Mając na uwadze, że ustalenie faktycznych warunków pracy ubezpieczonego mogło zostać poczynione dopiero na etapie postępowania sądowego na podstawie dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował, Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (punkt II wyroku).

Przewodnicząca

Sędzia SO Danuta Domańska